

otázkou, zda se nesprávná udání o zboží domněle do komise daném stala úmyslně neb z hrubé nedbalosti, aniž otázkou, kterou stranu stíhá o tom důkazní břemeno a zda žalobkyně ručí za nesprávná udání učiněná Josefem S-em.

Čís. 13654.

Zaměstnavatele nelze činiti odpovědným za zanedbání a nesprávné hlášení zaměstnance k pensijnímu pojištění, nevykonával-li přihlášky svých zaměstnanců k pensijnímu pojištění osobně, nýbrž užíval-li k tomu zaměstnance, který nebyl osobou neschopnou k tomuto úkolu a nad nímž konal i řádný dozor.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, Rv I 899/34.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, svém bývalém zaměstnavateli, náhrady škody, ježto nebyl žalovaným přihlášen k pensijnímu pojištění pokud se týče že byl přihlášen s menšími požitky. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Žaloba, o níž tu jde, jest právní povahou žalobou o náhradu škody, která prý byla odvolateli způsobena tím, že odvolatel nebyl odpůrcem jako zaměstnavatelem k pensijnímu pojištění po určitou dobu vůbec přihlášen a že, pokud byl přihlášen, byl přihlášen s menšími požitky, než které měl, a že mu následkem toho byly příslušným pensijním ústavem vyměřeny menší pensijní požitky, než by tomu bylo, kdyby byl býval řádně přihlášen. Na odvolateli bylo, aby mimo jiné dokázal na straně odpůrcově jednání, opomenutí, přičící se pravu. Tento důkaz však nebyl podán. Odvolateli jest dáti za pravdu, že bylo povinností odpůrce, by jej k pensijnímu pojištění řádně přihlásil, a že, neučiniv této své povinnosti zadost, je výlučně sám práv ze škody, odvolateli tím způsobené bez ohledu k tomu, zda i odvolatel nese na porušení této povinnosti spoluvinu, čili nic, neboť všechny zákony o pensijním pojištění, počínajíc zákonem z 16. prosince 1906 čís. 1 ř. zák. z r. 1907 a končíc zákonem z 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. sledují účel, by zaměstnanec byl i proti své vůli chráněn před poškozováním, a tomuto účelu by se přičilo, kdyby zaměstnanec, jenž se pojištění vzpíral anebo souhlasil, aby byl nesprávně pojištěn, měl býti potrestán tím, že by musil buď výlučně, nebo z části nésti škodu mu pojištěním nebo nedostatečným pojištěním vzešlou. Než z toho nemůže odvolatel těžiti. Odpůrce mohl své přihlašovací povinnosti učiniti zadost buď osobně, nebo zaměstnancem k tomu ustanoveným. Podle zjištění procesního soudu neobstarával odpůrce přihlášky svých zaměstnanců k pensijnímu pojištění osobně, nýbrž byl tímto úkolem pověřen jeho úředník Ervín R. a tomu také náleželo, by odvolatele k pensijnímu pojištění včas a řádně přihlásil. Pak však ručí odpůrce odvolateli za nehlášení a nesprávné hlášení k pensijnímu pojištění jen v mezích ustanovení § 1315 obč. zák. t. j. jen v předpokladu, že Ervín R. byl k zastávání tohoto úřadu nezdatný. To však odvolatel nedokázal, ba ani to netvrdil, čině za zanedbané a nesprávné hlášení k pensijnímu pojištění zodpovědným odpůrce osobně. Tím je však odňat nároku žalobnímu všecken právní základ.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění a stačí odkázati na správné důvody napadeného rozsudku, které nebyly vývody dovolání vyvráceny. Při právním posouzení jest vycházeti ze zjištění rozsudkových, a vychází-li se ze zjištění těch, jest dáti za pravdu odvolacímu soudu, že by tu mohlo jíti jen o případ § 1315 obč. zák. a že na tento případ se nehodí ustanovení §§ 1301, 1313a, 1014, 1017 a 1018 obč. zák. dovolatelem uváděných, neboť bylo zjištěno, že žalovaný nevykonával přihlášky svých zaměstnanců k pensijnímu pojištění osobně, nýbrž užíval k opatření těchto záležitostí lesního rady Ervína R-a, který, jak bylo zjištěno, nebyl osobou neschopnou k tomuto úkolu a nad nímž žalovaný konal i řádný dozor. Žalobce, čině za zanedbání a nesprávné hlášení k pensijnímu pojištění odpovědným žalovaného osobně, netvrdil, tím méně pak prokázal nezdatnost lesního rady R-a k tomuto úkonu. Předpisu § 1313a obč. zák. nelze v tomto případě proto použiti, poněvadž případné plnění, k němuž byl žalovaný žalobci podle služební smlouvy povinen, bylo smlouvou mezi spornými stranami vyloučeno. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6711 a 5804, na něž dovolatel se odvolává, nedopadají na tento případ, řešíce jinou otázku. Správně pro nedostatek podmínek § 1315 obč. zák. nebylo žalobě vyhověno.

Čís. 13655.

Byla-li obuv vesměs zhotovena z kůže dodané objednatelem a podle smlouvy vyráběl zhotovitel výlučně obuv pro objednatele a nesměl pro nikoho jiného obuv zhotoviti, takže neměl smluvního práva s vyrobenou obuví libovolně nakládati a ji svým jménem ve své živnosti zcizovati, nenastala ve vlastnictví objednatele k dodané kůži jejím spracováním změna, byly i výrobky zhotovené z ní od původu jeho vlastnictvím a nebylo potřebí k nabytí vlastnictví ještě odevzdání.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, Rv I 1195/34.)

Žalované bance byla povolena k vydobytí peněžité pohledávky exekuce proti Josefu U-ovi na 40 stop hnědé telecí kůže a na 23 pánských polobotek. Žalující firma domáhala se nepřípustnosti exekuce, tvrdíc k zabaveným věcem vlastnické právo. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka vytýká dovolacím důvodem §u 503 čís. 4 c. ř. s. odvolacímu soudu nesprávnost názoru, že k opodstatnění vylučovací žaloby podle § 37 ex. ř. stačí tvrzení žalobce, že mu k zabaveným předmětům přísluší vlastnické právo, aniž by potřeboval tvrditi a prokazovati odevzdání. Žalující strana však tvrdila, že dodává vlastní kůže Josefu